

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BAUM, FRANK

Vrăjitorul din Oz / Frank L. Baum ; trad. de Mihaela Istrati. - Ed. a 6-a. - București : Steaua Nordului, 2015

ISBN 978-606-511-460-9

I. Istrati, Mihaela (trad.)

821.111(73)-93-34=135.1

© Editura Steaua Nordului. Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-606-511-460-9

Pentru comenzi online: www.steauanordului.ro

Lyman Frank Baum

Vrăjitorul din Oz

INTRODUCERE.....	5
CAPITOLUL 1	6
Cicloul	
CAPITOLUL 2	11
Întâlnirea cu ronțăitorii	
CAPITOLUL 3	20
Cum Dorothy a salvat sperietoarea	
CAPITOLUL 3	28
Drumul prin pădure	
CAPITOLUL 5	35
Eliberarea Omului de Tinichea	
CAPITOLUL 6.....	44
Leul cel fricos	
CAPITOLUL 7.....	50
Călătoria spre orașul de smarald	
CAPITOLUL 8.....	57
Câmpia macilor malefici	
CAPITOLUL 9.....	65
Regina șoarecilor de câmp	
CAPITOLUL 10.....	71
Păzitorul porților	
CAPITOLUL 11.....	80
Minunatul oraș de smarald	
CAPITOLUL 12	94
În căutarea vrăjitoarei ce rea	

CAPITOLUL 13.....	107
Eliberarea	
CAPITOLUL 14.....	112
Maimuțele înaripate	
CAPITOLUL 15	120
Întâlnirea cu Oz cel de temut	
CAPITOLUL 16	131
Arta magică a marelui șarlatan	
CAPITOLUL 17	135
Cum a fost lansat balonul	
CAPITOLUL 18.....	139
În drum spre sud	
CAPITOLUL 19	144
Atacul arborilor luptători	
CAPITOLUL 20.....	148
Țara de porțelan	
CAPITOLUL 21.....	154
Leul devine regele animalelor	
CAPITOLUL 22	158
Țara Kouadlingz	
CAPITOLUL 23.....	163
Glinda îndeplinește dorința lui Dorothy	
CAPITOLUL 24.....	169
Din nou acasă	

CAPITOLUL 1

Ciclonul

Dorothy trăia în mijlocul întinselor câmpii din Kansas împreună cu unchiul Henri – care era fermier – și cu mătușa Em, soția lui. Casa lor era mică, căci lemnul, indispensabil pentru construcția acesteia, nu prea se găsea în regiune și trebuia adus de la foarte mare distanță cu căruța.

Locuința avea patru pereți, o podea și un acoperiș – ceea ce constituia o cameră – și în această cameră se găsea o sobă cam ruginită, un dulap pentru vase, o masă, trei sau patru scaune și două paturi.

Într-un colț se găsea patul cel mare în care dormeau unchiul Henri și mătușa Em, iar în celălalt, patul cel mic al lui Dorothy. Casa nu avea nici pod și nici pivniță – în afară de o groapă săpată la nivelul solului, numită adăpost contra ciclonului, unde familia se refugia când veneau aceste rafale

de vânt inimaginabile a căror forță distrugea totul în calea lor. În adăpost se intra printr-o trapă ce se afla în mijlocul camerei. O scară ducea în groapa strâmtă și întunecoasă.

Atunci când Dorothy stătea în pragul casei și privea de jur împrejurul său, nu vedea decât întinsa câmpie monotonă. Niciun copac, nicio construcție nu se ridica pe suprafața acestui peisaj plat care se întindea dincolo decât puteai cuprinde cu privirea. Soarele arsesse pământul arat până îl transformase într-o întindere gri, plină de crăpături minuscule. Nici iarba nu mai era verde, soarele prăjind capătul firelor lungi și preschimbându-le în aceeași culoare cenușie. Odată, casa fusese vopsită, dar soarele scorjise vopseaua și ploaia se ocupase de restul. Astăzi aceasta era gri și mohorâtă, ca tot ce era în jurul ei.

Atunci când mătușa Em, proaspăt căsătorită, s-a mutat aici, era tânără și drăguță. Soarele și vântul au transformat-o și pe ea. Acestea au înlocuit strălucirea din privirea sa cu o nuanță de gri întunecat. I-au luat roșeața din obraji și de pe buze și i-au dat o nuanță palidă. Devenise slabă și scofălcită și nu mai zâmbea deloc. Când Dorothy, care era orfană, a venit să locuiască cu ei, Em era total afectată de râsetele copilului. La început, își ducea mâna la inimă de fiecare dată când vocea proaspătă și veselă a lui Dorothy ajungea la urechile sale. Chiar și în prezent, se uita la fată cu mirare, întrebându-se ce putea să o facă pe Dorothy să râdă.

Unchiul Henri nu râdea niciodată. Lucra din greu de dimineața până seara și nu știa ce înseamnă fericirea. Și el era posac, din barbă și până în vârful cizmelor lui de om simplu. Avea un aer serios și sever, și vorbea puțin.

Toto era cel care o făcea pe Dorothy să râdă și o împiedica să devină la fel de posomorâtă ca tot ce o înconjură. Toto nu era sumbru, era un câine mic, negru, cu blana lungă,

mătăsoasă și cu niște ochi negri care străluceau vesel de o parte și de cealaltă a botului său mic. Toto își petrecea timpul jucându-se. Dorothy se juca tot timpul cu el și îl iubea nespuns de mult.

Totuși, în acea zi, nu se jucau. Unchiul Henri stătea în pragul ușii și cerceta neliniștit cerul, care era și mai întunecat decât de obicei. Dorothy era și ea în prag cu Toto în brațe. Examina și ea cerul. Mătușa Em spăla vasele.

În depărtare, spre nord, au auzit vuietul vântului; unchiul Henri și Dorothy au văzut iarba înaltă cum era umflată de furtună, sub formă de valuri. Apoi, au auzit un șuierat ascuțit dinspre sud și, întorcându-și capul în acea direcție, au văzut cum iarba se unduia și în acea parte.

Deodată, unchiul Henri s-a ridicat.

– Se apropie ciclonul, Em, i-a spus el soției, mă ocup eu de animale.

Apoi, a alergat spre grajdurile care adăposteau vacile și caii.

Mătușa Em și-a lăsat vasele și s-a apropiat de ușa casei. Dintr-o privire și-a dat seama de pericolul ce se apropia.

– Repede, Dorothy, a strigat ea, intră în adăpost!

Toto s-a smuls din brațele lui Dorothy și s-a ascuns sub pat. Fetița a fugit să-l prindă. Mătușa Em, îngrozită, a deschis trapa și a coborât scara în groapa îngustă și întunecată. Dorothy, după ce l-a prins pe Toto se pregătea să o urmeze pe mătușa sa. Parcursese deja jumătate din distanță când vântul a scos un zgomot asurzitor. Apoi, casa a început să se zguduie atât de puternic încât Dorothy și-a pierdut echilibrul și s-a trezit culcată la pământ.

Atunci s-a întâmplat un lucru ciudat.

Casa s-a învârtit de două sau trei ori și s-a ridicat ușor în aer. Dorothy a avut impresia că este într-un balon.

Vântul dinspre nord și cel dinspre sud s-au întâlnit exact în locul unde se afla ferma, ducând-o chiar în centrul ciclonului. În general, în centrul ciclonului domnește calmul, însă enorma presiune a vântului pe toate fațadele casei a ridicat-o din ce în ce mai sus până ce aceasta a atins vârful ciclonului. De acolo ea a fost purtată sute de kilometri, ca și cum era ușoară ca o pană.

Totul era întunecat și vântul urla îngrozitor în jurul ei, însă Dorothy și-a dat seama că lucrurile nu stau chiar așa de rău.

Casa s-a învârtit de mai multe ori. La un moment dat, s-a aplecat periculos, dar imediat s-a redresat. Apoi, Dorothy a avut impresia că este legănată ușor ca un bebeluș în leagăn.

Cât despre Toto, el nu a apreciat deloc situația. A măsurat frenetic camera în lung și-n lat, plimbându-se dintr-o parte în alta și lătrând zgomotos. Dorothy stătea jos, destul de liniștită. Ea aștepta să vadă ce urma să se întâmple.

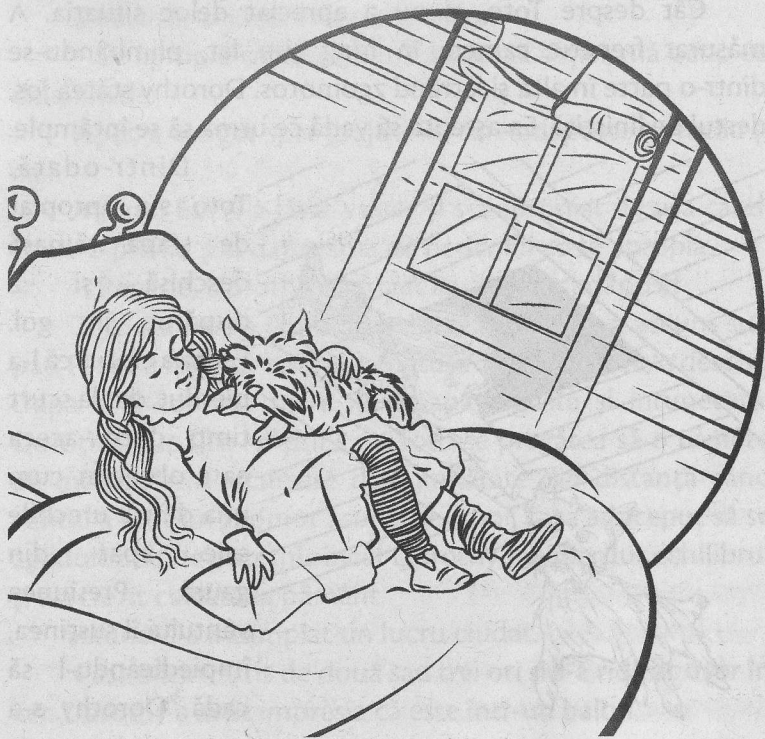

Dintr-odată, Toto s-a apropiat de trapa rămasă deschisă și a dispărut în gol. Fetița a crezut că l-a pierdut, dar la scurt timp după aceea ea a observat cum una dintre urechile sale apar din gaură. Presiunea vântului îl susținea, împiedicându-l să cadă. Dorothy s-a

târât până la deschizătură, l-a apucat pe Toto de ureche și l-a adus în cameră. Apoi, ea a închis trapa la loc pentru a evita un alt accident.

Orele au trecut una după alta și, încetul cu încetul, Dorothy și-a învins frica. Dar se simțea singură și vântul sufla cu atâta putere în jurul ei că o asurzea. La început, se întreba dacă va dispărea atunci când casa va coborî. Cum orele treceau și nimic periculos nu se întâmpla, ea a încetat să se mai îngrijoreze și a decis să aștepte calm să vadă ce îi va rezerva viitorul. Pe solul care se balansa, ea a reușit să se târască până la patul său, unde s-a întins. Toto a urmat-o și s-a așezat alături de ea.

În ciuda casei care se clătina, în ciuda vuietului vântului, Dorothy a închis ochii și s-a cufundat într-un somn adânc.

CAPITOLUL 2

Întâlnirea cu ronțăitorii

Dorothy a fost trezită de o lovitură atât de bruscă și a atât de violentă încât, dacă nu era întinsă pe patul său moale, s-ar fi putut lovi. Rapiditatea loviturii i-a tăiat răsuflarea și se întreba ce se întâmplase; Toto și-a lipit botul rece de fața fetei, scheunând trist. Dorothy s-a așezat pe pat și a remarcat că a lor casă nu se mai mișca; totul nu mai era așa de întunecat căci soarele intra pe fereastră, inundând camera cu strălucirea sa. A sărit din pat și a alergat la ușă, Toto strecurându-se printre picioare sale. Fetița a scos un strigăt de admirație și a privit în jurul ei; ochii ei se măreau la fiecare minunăție pe care o descoperea. Ciclonul coborâse casa lin – neobișnuit pentru un ciclon – în mijlocul unui ținut de o frumusețe nemaivăzută. Spații verzi, încântătoare se întindeau sub arbori maiestuoși, ai căror crengi atârnav sub greutatea fructelor savuroase. Grădini cu flori superbe se găseau peste tot și păsări cu penajul rar și sclipitor cântau și zburau printre copaci și tufișuri. Puțin mai încolo era un pârâu al căror ape strălucitoare se învolburau între malurile acoperite de mușchi; murmurul cristalin al apei era plăcut pentru o fetiță care trăise mult timp în câmpia uscată și sumbră!

În timp ce devora din ochi acest spectacol de o frumusețe neobișnuită, a văzut îndreptându-se spre ea un grup de ființe ciudate, cum nu mai văzuse niciodată. Nu erau la fel de înalți ca niște oameni mari cu care ea fusese obișnuită din totdeauna, dar nu erau nici foarte mici. De fapt, erau cam de înălțimea lui Dorothy, care era destul de

înaltă pentru vârsta ei; pe de altă parte, după înfățișarea lor, ei păreau mult mai în vârstă. Erau trei bărbați și o femeie, toți îmbrăcați destul de ciudat. Aveau pălării rotunde care se terminau ca un coif, cam la treizeci de centimetri deasupra capului; borurile erau ornate cu clopoței care răsunau la cea mai mică mișcare. Pălăriile bărbaților erau albastre; cea a femeii era albă, ca și rochia care cădea în falduri de la umeri în jos; steluțe erau presărate pe stofă și sclipeau la soare ca niște diamante. Bărbații erau îmbrăcați în albastru, în aceeași nuanță precum pălăriile și cizmele lor curate, care aveau căptușeala de un albastru mai închis. Dorothy s-a gândit că ar putea avea vârsta unchiului Henry, căci doi dintre ei aveau barbă. Dar femeia era fără nicio îndoială mai în vârstă, ea avea fața acoperită de riduri, părul său era aproape alb și mergea destul de greu. La câțiva pași de pragul unde se afla Dorothy, aceste persoane mărunte s-au oprit și au șușotit între ele ca și cum le-ar fi fost frică să înainteze. Apoi, bătrâna doamnă s-a apropiat de Dorothy, a făcut o reverență și cu o voce calmă, a pronunțat aceste cuvinte:

– Fiți binevenită, ființă fermecată, în țara ronțăitorilor! Vă suntem foarte recunoscători că ați omorât-o pe Vrăjitoarea cea Rea din Est și că ați eliberat poporul nostru de sclavie.

Dorothy a ascultat acest discurs cu uimire. Ce voia să spună această femeie numind-o ființă fermecată și afirmând că ea o omorâse pe Vrăjitoarea cea Rea din Est? Dorothy era o fetiță

inocentă și inofensivă; un ciclon o transportase la sute de leghe depărtare de familia sa și niciodată în viața sa nu o omorât pe nimeni. În mod evident, bătrâna doamnă aștepta de la ea un răspuns; atunci Dorothy a spus, ezitând:

– Sunteți foarte amabilă, dar cred că este o greșeală. Nu am omorât pe nimeni.

– Atunci casa dumneavoastră a făcut-o, a replicat bătrâna doamnă râzând, și e cam același lucru. Vedeți, a continuat ea arătându-i un colț al casei, încă se mai văd două

degete de la picioare care ies de sub acea bucată groasă de lemn.

Dorothy a privit și a scos un țipăt de teamă. Chiar în unghiul unde o bârnă groasă susținea casa se vedeau două picioare încălțate cu pantofi de argint, cu vârful ascuțit.

– Oh, Doamne Dumnezeule! a țipat Dorothy consternată împreunându-și mâinile, casa a căzut peste ea. Ce putem face?

– Nu e nimic de făcut, a spus calm femeia.

– Dar cine este? A întrebat Dorothy.

– Vă repet, era Vrăjitoarea cea Rea din Est, a răspuns bătrâna cea ciudată. De mai mulți ani ea îi ținea sclavi pe toți Ronțăitorii care munceau pentru ea zi și noapte. Vor fi liberi de acum înainte și vă sunt recunoscători pentru binefacerea pe care le-ați făcut-o.

– Cine sunt Ronțăitorii? a întrebat Dorothy.

– Oamenii care trăiesc în acest ținut din Est pe unde bântuia Vrăjitoarea cea Rea.

– Sunteți și dumneavoastră o Ronțăitoare?

– Nu, eu vin din ținutul de Nord, dar sunt prietena lor. Când Muntchkinzii au văzut că Vrăjitoarea din Est era moartă, m-au înștiințat rapid printr-un mesager și am venit de îndată. Eu sunt Vrăjitoarea din Nord.

– Oh, Doamne! a strigat Dorothy. Sunteți o vrăjitoare adevărată?

– Desigur, a replicat femeia. Dar sunt o vrăjitoare bună și oamenii mă iubesc mult. Am mai puține puteri decât Vrăjitoarea cea Rea care domnise aici pentru că altfel aș fi eliberat acest popor chiar eu.

– Dar credeam că toate vrăjitoarele sunt rele, a spus fetița, oarecum neliniștită că se află în preajma unei vrăjitoare adevărate.

– Ah, nu, este o greșeală extrem de gravă. Există în total patru

vrăjitoare în ținutul lui Oz; două trăiesc în Nord și în Sud și sunt vrăjitoarele cele bune. Îți pot garanta. Eu sunt una dintre ele și nu mă înșel. Acelea care locuiau în Est și în Vest erau într-adevăr niște vrăjitoare rele; dar acum, că ați omorât una, nu mai rămâne decât o singură vrăjitoare rea în ținutul lui Oz – cea care trăiește în Vest.

După ce a reflectat un moment, Dorothy a spus:

– Mătușa Em mi-a spus că vrăjitoarele nu mai există de mulți ani.

– Cine este mătușa Em? a întrebat bătrâna.